

Sygn. akt II CSK 84/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku J. I.  
przy uczestnictwie W. B.  
o stwierdzenie nabycia spadku,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania  
od postanowienia Sądu Okręgowego w Koninie  
z dnia 17 października 2014 r., sygn. akt I 1Ca 359/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kwotę 197 (sto dziewięćdziesiąt siedem) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako środka nadzwyczajnego środka prawnego zmierzającego do podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji, gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższy z uwagi na jego funkcje ustrojowe, a więc sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżący jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przyczynę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. to jest oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Przesłanka oczywistej zasadności stanowi jedynie pozorne odstępstwo od modelu publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Przesłanka ta ma swoją normatywną treść, nie chodzi, bowiem o sprawy, w których rozstrzygnięcie zostało oparte na błędnej subsumcji czy wadliwej wykładni prawa materialnego lub procesowego, ale o sprawy, w których zapadłe orzeczenie może być kwalifikowane jako bezprawne. Taka zaś ocena ma być przy tym dokonana wprost, bez wnikliwej analizy, ponieważ wadliwość orzeczenia musi być tu widoczna od razu, dla każdego przeciętnego prawnika. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa. Rzeczą skarżącego było, więc wskazanie nie tylko konkretnych, naruszonych, jego zdaniem, przez sąd przepisów, ale przede wszystkim przytoczenie odpowiednich argumentów wyjaśniających, dlaczego te przepisy zostały w tak bezdyskusyjny sposób naruszone (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.). Po analizie zaprezentowanych

argumentów sprowadzających się w istocie li tylko do zaniechania przeprowadzenia dowodu z opinii psychologa, Sąd Najwyższy nie dostrzega, aby w sprawie niniejszej przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, w rozumieniu wyżej podanym, była spełniona. Pominięcie dowodu z opinii biegłego psychologa zostało uzasadnione w sposób dostateczny zważywszy, że nie był to dowód jedynie właściwy. Sądy za właściwy uznały dowód z opinii biegłego psychiatry lub psychologa; dowód z opinii psychiatry został zaś przeprowadzony a wnioski z niej płynące wskazywały, że spadkodawca decydując o powołaniu spadkobiercy kierował się racjonalnymi przesłankami to jest z uwzględnieniem własnych potrzeb życiowych i bytowych oraz emocjonalnych i brak było przesłanek do wnioskowania, że działał pod wpływem presji psychicznej.

W świetle powyższego, nie znajdując podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w związku z § 8 pkt 2 w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).